

Michal Čierny

ZÁHADA UNESENÉHO PSA

**Detektívny
prípád pre
mladých
pátračov**

TATRAN

Michal Čierny

ZÁHADA UNESENÉHO PSA

**Detektívny
prípád pre
mladých
pátračov**

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015

ako 5057. publikácia mimo edície.

Vydanie I.

Obálku navrhla Denisa Šafranková.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Korektorka Tatiana Búbelová

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a.s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Michal Čierny 2015

Illustrations © Denisa Šafranková 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0768-3

Obsah

1. kapitola:	Koniec školského roka a začiatok dobrodružstva	7
2. kapitola:	Slogan firmy ako základ úspechu	14
3. kapitola:	Detektívna kancelária a vytúžený telefonát	19
4. kapitola:	Prípad uneseného psa	23
5. kapitola:	Začiatok vyšetrovania a bláznivá starena	29
6. kapitola:	Futbalový zápas a nepríjemný Seko	41
7. kapitola:	Schátraný dom a rozzúrený dedo	45
8. kapitola:	Príprava na nočnú šichtu	51
9. kapitola:	Nečakaná návšteva u stareny	60
10. kapitola:	Nepříjemná správa	63
11. kapitola:	Zoznámenie s mužmi v čiernom	67
12. kapitola:	Ranný nákup a nečakaný zvrät	71
13. kapitola:	Dom mladého Perudu	76
14. kapitola:	Sledovanie neznámeho muža	83
15. kapitola:	Veľké nebezpečenstvo	89
16. kapitola:	Sledovačka pokračuje	92
17. kapitola:	Porada dvoch detektívov a skladanie mozaiky	96
18. kapitola:	Prvá oficiálna návšteva detektívnej kancelárie	101
19. kapitola:	Prekážky vo vyšetrovaní	109

20. kapitola:	Modranské noviny a neoblomný šéf	114
21. kapitola:	Rande v kaviarni	117
22. kapitola:	Petrov plán úteku	123
23. kapitola:	Hororový dom	126
24. kapitola:	Návrat k starej klientke	132
25. kapitola:	Rozdelení detektívi	142
26. kapitola:	Detektívom ide o život	145
27. kapitola:	Skľučujúca bezradnosť	154
28. kapitola:	Zachránená starena?	157
29. kapitola:	Peter stále v ohrození	160
30. kapitola:	Nekonečný strach	166
31. kapitola:	Detektívi na koberci	168
32. kapitola:	Sladké leto	175

Koniec školského roka a začiatok dobrodružstva

Záblesk denného svetla prenikal cez stiahnuté žalúzie do neútulnej triedy. Dopadal na nekompromisnú tvár učiteľky, ktorá si uvedomovala, že čoskoro stratí moc nad svojimi poddanými. Dnes bol deň, keď sa všetko malo zmeniť. Aspoň na najbližšie dva mesiace.

„A preto by som vás všetkých chcela upozorniť na to, že koniec školského roka neznamená len sladký čas prázdnin a...“

Trepe ako zvyčajne. Bla, bla, bla, pomyslel si Jano. Prázdne reči, vie im iba znepríjemňovať život. Pozrel sa na Mirku. Sedela tam ako vždy. Hnedé vlasy jej hladili pekné líca. V ruke krčila papier a duchom bola na míle vzdialená.

„Dúfam, že sa poučíte z doterajších chýb...“

Vyzerá ako prekotená ropucha. Jano sa zasmial. Stará, nepríjemná a rozkazovačná potvora, ktorá môže komandovať. Spomenul si, ako ho raz nechala po škole len preto, že nechcel doučovať jej nespratného obľúbenca z nižšej triedy.

„Jano, postav sa!“

Znelo to divne. Temný hlas z podsvetia hádam ani nemôže byť skutočný.

„Jano, postav sa!“ zopakovala a z vytrénovanej učiteľskej tváre vystrelil zničujúci pohľad. Zdvihol sa a pozrel na Mirku. Zasnené oči plávali triedou ako dve malé lodičky.

„Zopakuj mi moje posledné slová!“ Prísna učiteľka si sadla. Odsunula klasifikačný hárok. Zvraštila husté obočie a okuliare si pričapila čo najviac k nosu. Vystrela chrbát a premerala si Jana.

To je aké trápne, pomyslel si. Odkášlal si a hlavu natočil k triede, hľadajúc odpoveď na nepríjemnú otázku.

„Niečo som sa ťa pýtala,“ zvýšila hlas učiteľka.

„Hovorili ste o...“

„Sadni si!“ skríkla učiteľka a neochotne vstala. „O tomto vám hovorím. Jano Polonka, ty si šikovný a učenlivý chlapec. Ale to správanie... Stále nepočúvaš. Môžem vedieť, čo ti zase behá po rozume?“

To keby si vedela, pomyslel si Jano. Znovu sa pozrel na Mirku. Stretli sa pohľadmi. Bola to sekunda, ale jemu sa to zdalo ako večnosť.

„Haló, počujeme sa?“

„Áno.“ Jano sa strhol. V okamihu bol späť v nepríjemnej prítomnosti.

Ušatý Seko v zadnej lavici sa pousmial. Nikdy nepohrdol príležitosťou niekoho podpichnúť. „Klasika Polonka, zase si myslí, že je niečo extra.“

„Mružina, ty buď radšej ticho! Môžeš byť rád, že sa učiteľka matematiky nad tebou zľutovala a nechala ťa prejsť ďalej.“

„Áno, pani učiteľka.“ Seko sklopil zrak.

„Tak čo, mladý Polonka?“ spýtala sa učiteľka a rukou si napravila strapatý účes. V minulosti kolovali stávky, či má nemilosrdná triedna pričesok. Nemala. Zistili to pravým vedeckým pokusom. Vlasy po náhodnom trhnutí zostali na mieste.

„No vidím, že to nemá význam. Takže, aby som to zhrnula – budúci rok je pre vás veľmi dôležitý. Idete do ôsmej triedy. Tam sa bude rozhodovať o vašej budúcnosti. Teraz si prevezmite vysvedčenia a naozaj dúfam, že cez leto budete na sebe pracovať a usilovne sa učiť. Oddych je len rozmar neúspešných slabochov.“

Bol horúci deň. Slnko sa opieralo o Petrovu hlavu, aby ešte viac rozsvietilo jeho krátke vlasy. V ruke žmolil vstupenku do krásnych letných dní. Vstupenku do príjemného leňošenia a počítačových radovánok. Vysvedčenie bez jedinej štvorky.

„Tak čo plánuješ na večer?“ spýtal sa Jano a napravil si nágéľovaného kohúta. Pred školou povieval jemný vánok. Nie silný, ale dostatočne razantný na to, aby ohrozil účes à la Hamšík.

„Neviem. Počítam, že za vysvečko dostanem nové GTA... tak...“

„To nemyslíš vážne. Prvý prázdninový večer a vykotíš sa pred X-Box?“

„No a?“

„Vieš, nad niečím som rozmýšľal,“ povedal Jano a na chvíľku sa odmlčal.

Toho som sa bál, pomyslel si Peter. Vedel, že jeho kamoš ho

zase chce do niečoho namočiť. Rovnako dobre vedel, že nakoniec mu aj tak podľahne. Sen o pokojnom lete sa pomaly, ale isto vytrácal. Jano sa veľavravne a dôležite zatváril. V jeho poskakujúcich očiach sa zračilo vzrušenie. Sen sa definitívne rozplynul.

„Prečo tak čumíš?“ spýtal sa Jano.

„Tak to už vyklop.“

„Čo keby sme boli detektívi?“ vyblafol Jano, akoby to pokladal za vybavenú vec.

Peťo vypleštil oči. Takmer sa zdalo, že mu vypadnú z jamiiek. „Ty si sa zbláznil?“

„Prečo?“

„Zopakuj mi to, asi sa mi sníva.“

„Peťo, premýšľaj...“ Jano stišil hlas, pretože okolo nich prešla Mirka. Jana si takmer nevšimla a veselo kráčala s kamarátkami ďalej. Školský dvor sa pomaly, ale iste vyludňoval. Žiaci sa ponáhľali čo najskôr opustiť nemilosrdný tábor a vďačne nechávali za sebou všetky mrzutosti spojené s bežným školským životom.

„Čo chceš robiť celé leto?“ pokúšal ďalej Jano.

„Nič?“ spýtal sa Peter váhavo prosebným tónom.

„To nemyslíš vážne, však by nás kleplo od nudy.“

„Omyl, kleplo by teba,“ povedal Peťo a rozhlíadal sa po okolí. „Poďme radšej odtiaľto, naháňa mi to tu strach.“

„Neblbni.“ Jano sa pohol k vysnenému východu zo školského zariadenia. „Bude sranda.“

„No jasné, ako vždy. Počuj...“ Peťovi sa zaleskli oči. „Nechodíš náhodou na futbal?“

„Chodím.“

„No tak...“

„V lete nie sú tréningy,“ poučil ho Jano a znova si napravil účes.

„Tak to musíš otravovať život práve mne?“

„Musím. Aj keď si to nepriznáš, zdochol by si od nudy.“

„Blbosť.“

Jano sa vyčítavo naňho pozrel.

„No dobre. O čo ti vlastne ide?“ spýtal sa Peter.

„Založíme detektívnu kanceláriu.“

„Nechápem.“ Peter si sadol na lavičku pred bytovkou. Vystrel nohy a rukami si podložil hlavu. Bacuľaté bruško mu vyskočilo, akoby čakalo len na túto príležitosť. Vystrihaný chlapec si natiahol tričko, aby ho celé zakryl. „Prečo sa chceš hrať práve na detektíva?“

„Nechcem sa hrať.“ Jano zostal stáť a pokojným hlasom pokračoval. „Budeme riešiť skutočné prípady. A okrem toho, možno nám to aj niečo hodí. Alebo radšej by si chcel zbierať ovocie za pár centov?“

„Mýliš sa, ja nechcem vôbec nič. Neviem, odkiaľ berieš, že musím za každú cenu niečo robiť.“

„Nechajme to tak,“ povedal Jano. „Ale uznaj, že je to celkom dobrý nápad.“

„Neuznám,“ odvrkol Peter z princípu. „Len aby som vedel – chceš sledovať ľudí, alebo niečo podobné?“

„Keď bude treba, prečo nie...“

Peter sa zhrozil. „Nemyslíš, že na to treba povolenie? A napadlo ti, že sa nám môže niečo stať?“ Dobre však vedel, že kamaráta už nikto od tej myšlienky neodhovorí. Keď si raz niečo zobral do hlavy, bol to koniec sveta.

„Začneme s niečím jednoduchým. Uvidíme, čo z toho vyjde. Ber to ako malé letné dobrodružstvo.“

„Ako keby som ťa nepoznal!“ Peter sa opatrne podoprel a pomaly nadvihol mohutné telo. Zastonal. Naschvál, aby naznačil, ako veľmi so všetkým nesúhlasí. „Kedy začíname?“ Dokelu, zase som sa dal nachytať, pomyslel si. Určite to dopadne ako vždy. Bude to pekný malér.

„Dnes večer dáme dokopy nejaké veci a uvidíme.“

Načo som sa pýtal? pomyslel si Peter. „Čo to znamená nejaké veci?“

„Treba, aby si vytlačil slogan a dal mu formu.“

„Slogan?“

„Hej.“ Jano vytiahol z vrečka USB kľúč. „Všetko som už pripravil.“

„Že ma to neprekvapuje,“ zafrflal Peter.

„No, skrátka sa na to mrkni. V tom si predsa macher.“

Peter neochotne prevzal kľúč. „Dobre, musím ísť.“

„Viem, čaká na teba nové GTA,“ usmial sa Jano.

„Však toto.“

Len si to už, kým môžeš, pomyslel si Jano a nevedel sa dočkať, kedy už všetko rozbehne. Predstava nového dobrodružstva ho naplnila vzrušeným očakávaním.

Slogan firmy ako základ úspechu

Pestrofarebná bytovka ostro kontrastovala so sídliskom postaveným v leopoldovskom štýle. Janovi však budova akosi zosive-la a zovšednela. Každý deň tí istí ľudia so svojimi problémami, bez náznaku životnej radosti. Farebná fasáda bola spestrením pre ich čierne-biele znudené duše. Jano sa pretackal chodbou a otvoril dvere prázdneho bytu na prízemí. Nikde nikoho, za posledné roky si zvykol. Ticho lieči a samota je najlepší súro-denec. Posadil sa za jedálenský stôl. Kuchyňa nepôsobila tak zakrpatene ako zvyšok bytu. Zdvihol umelohmotný poklop, ktorý zakrýval nachystaný obed. Huspenina.

Fuj, zakaždým mi bude chystať tento humus. Odsunul ta-nier, ktorý sa zastavil na konci stola. Jano začul, ako sa otvára-jú vchodové dvere.

„Ahoj.“ Do bytu vošla mlado vyzerajúca žena. Blond vlasy mala zachytené do chvosta, ktorý si teraz rýchlym pohybom rozpustila.

„Čau, mami.“

„Ahoj, nemusím sa pýtať, aké bolo vysvečko, či?“ povedala a pohľad jej padol na odstavený tanier. „Nemáš ju rád?“

„Neznášam huspeninu.“

„To som netušila.“ Pani Polonková si sadla za stôl. „Tak čo, boli samé jednotky?“

„Hej,“ znechutene prikývol Jano.

„Vedela som to,“ usmiala sa a pomaly vytiahla niečo z vrec-ka. Na stôl položila malú bielu škatuľku. „Som rada, že sa toľko učíš.“

„Neučím sa skoro vôbec.“

„To je jedno, aj tak som na teba hrdá.“ Pani Polonková sa striedavo pozerala na škatuľku a na svojho syna. „Tak čo, nepozrieš si darček?“

Jano pomaly a neochotne otvoril nezabalenú škatuľku. „Retiazka,“ povedal bez náznaku radosti.

„Zlatá... A to ešte nevieš, aká bola drahá!“ Mama sa postavila a odložila tanier zo stola na kuchynskú linku. „Tešíš sa?“

„Áno,“ povedal, no nemyslel to vážne.

„To som rada, ani nevieš ako. Vieš, že musím veľa pracovať, aby sme si mohli kupovať drahé veci. Dúfam, že čoskoro sa presťahujeme z tohto malého bytu.“

„Mne sa páči. Nechcem iný.“

Pani Polonková mávla rukou. „To hovoríš len tak... Počkaj, keď si budeme vyberať rodinný domček.“

„Už sa neviem dočkať.“

„Prečo si taký ironický? Vieš, že chcem pre teba len to najlepšie. Myslíš, že to mám jednoduché? Odkedy odišiel otec...“

„Nezačínaj s tým zase!“ Jano sa postavil. Vyzeral, že každú

chvíľu vybuchne od zlosti. Dvakrát sa zhlboka nadýchol. Nepomohlo. „Neznášam, keď stále za mňa rozhoduješ! Vždy je to o tom istom. Ty, ty, nikto iný, len ty. Prepáč, niekde medzi tým budú ešte aj prachy. To je celý tvoj život!“

„Čo si to dovoľuješ!“

Pani Polonková nedopovedala, čo chcela. Dvere sa zabuchli hlasnejšie ako inokedy.

Peter netrpezlivo čakal, kedy príde kamarát. Prekvapene krútil hlavou nad obsahom reklamného pútača dvoch detektívov.

Pani Rychnárová vpustila Jana dnu. Zamieril do Petrovej izby. Cez dokorán otvorený oblok prúdil dnu čerstvý večerný vzduch a miešal sa so stuchnutým v miestnosti. Peter stále neveriacky hľadel na kus papiera.

„No tak mi to ukáž,“ povedal Jano.

„Psst, vedľa spí segra.“

„Sorry, skoro som zabudol na Kiku.“

„Keby si ju zobudil, budeme počúvať dvojité vreskot. Ročné decko a moju rozbesnenú matku.“

„No dobre, tak mi to už podaj.“

Peto dal ruky za chrbát. „Si si istý, že takýto slogan chceš rozvešať po celej Modre? Vieš, žijú tu ľudia, a to bude iný trapas!“

„Daj to sem.“ Jano mu nasilu zobral čierno-biely výtlačok. Potichu si ho prečítal.

Stratila sa Vám mačka alebo pes?

Ľahká pomoc...

Zavolajte dvoch detektívov.

Detektív Jano Polonka 0991 987 788

Detektív Peter Rychnár 0991 764 632

„No nie je to trápne?“ spýtal sa Peťo.

„Nie, je to super,“ povedal Jano a priložil plagát k stene.
„Môže byť... bude to bomba.“

„Nemyslím si.“

„Nefrflí, pôjdeme to rozvešať.“

Peter si rozbalil horalku a schuti do nej zahryzol. „Nemohli by sme vymazať aspoň naše mobily?“

„Nemohli.“

„Mňa z teba porazí!“ Peter si hodil do tašky zvyšné výtlačky.
„Som zvedavý, čo budeme robiť, keď sa niekto ozve.“ Vedel, že kamarát to má celé prešpekulované. Bol to posledný pokus odradiť ho od šialeného nápadu. Jano neodpovedal, len mu naznačil, aby si švihol.

„Okrem toho, sme detektívi, ale nemáme ani vlastnú kanceláriu.“ Peter dojedol horalku a nohou poodkopával všadeprítomné omrvinky.

„Máme, nehovoril som ti?“

„Nie, a kde? Teda, nieže by ma to extra zaujímalo.“

„Pamätáš si na záhradku za vŕškami?“

Peter sa zháčil. „Neviem... Jaj, počkaj, už mi zaplo. Je to taká unimobunka na malom pozemku. Voľakedy si tam chodil kosiť trávnu.“

„Hej, ale teraz je to spustnuté. Matka to chce predať, ale našťastie o to nie je záujem.“

„Toho som sa bál,“ zašomral si Peter.

„Čo si povedal?“

„Nič.“ Blázon, keď si raz niečo vezme do hlavy... povzdychol si, a to ani netušil, čo všetko ho v najbližšom čase čaká.

Detektívna kancelária a vytúžený telefonát

Odlahlá časť spustnutých záhradiek tvorila súvislý rad za malebným mestečkom a okrajom vyschnutých vinohradov. Miesto, kam málokto zabľúdil, a aj keby, radšej sa otočil opačným smerom k neďalekému lesu či zišiel do mesta. Kancelária detektívov pripomínala skôr bunker z druhej svetovej ako úradnú budovu. Jano unimobunku dôkladne pozakrýval lístím a nánosmi čiernej zeminy. V obkľúčení zelených kríkov splývala s burinou a trávnatým porastom. Hranicu pozemku tvoril železný plot so starou hrdzavou brámkou. Nič výnimočné a nápadné, čo by nasvedčovalo, že tu sídli detektívna firma. Presne tak, ako Jano chcel. Kanceláriu bral ako úkryt pred možnou hrozbou a zároveň tiché miestečko, o ktorom nikto nevie. Detektívi sa znudene pozerali na dva mlčiace telefóny, ktoré nehybne ležali na stole. Spoločnosť im robil starý písací stroj a rôzne spisové obaly. Ani jeden z nich zatiaľ nebol nijako označený či popísaný. Pružinová lampa bola zapnutá, aby zbytočne vrhala žltú žiaru do denného svetla. Bezdôvodne mĺňala batérie, ktoré boli jediným zdrojom energie na tomto zabudnutom mieste.